

L'entrevista
Montse Perelló Grafòloga

Carme Gironès

“Un grafòleg et pot ajudar a governar el cervell”

La grafologia és una ciència o una paraciència?

No és ni una cosa ni una altra; és una tècnica molt fiable i potentíssima que ens permet saber com som i com estem per dins, analitza el conscient i l'inconscient. Sobretot ajuda a comprendre la gent i aprens a no jutjar-la. Quan entens la lletra comprens per què algú ha arribat a ser com és i fa el que fa. Cadascú té una lletra única i exclusiva.

Al llarg de la vida no fem sempre la mateixa lletra, l'anem canviant...

Malament si no fos així. Si sempre féssim la mateixa lletra voldria dir que no evolucionem gens. Som com escrivim, i per això a mesura que madurem ens anem desempallegant dels patrons de conducta que ens havien imposat de petits amb els Cuadernos Rubio.

¿Amb la cal·ligrafia ens imposaven patrons de conducta?

Sí. Dissenyar un mateix patró grafològic per a tothom igual és una forma de control. A partir dels 7-8 anys es comença a tenir una personalitat marcada i s'ha de deixar el nen que tingui la seva pròpia lletra. Abans les escoles feien autèntiques massacres. Obligar un nen a fer un tipus de lletra predeterminat és obligar-lo a ser diferent del que és en realitat. Cadascú ha d'escriure com li surt.

Encara que faci molta mala lletra?

No hi ha ni bona ni mala lletra. Dir a algú que fa mala lletra és com un insult. Diguem-li que l'ha de fer llegible, que s'entengui, però no li diguem mai que fa mala lletra.

¿Fent una anàlisi grafològica es poden detectar desequilibris psíquics?

Sí, es veuen malalties com ara paranoies, obsessions, depressions, i també addiccions com ara a la cocaïna, nicotina, marihuana, alcohol. Tot això afecta la pressió que fem a l'escriure, i un bon grafòleg és capaç de detectar-ho. De fet, la grafologia és una bona tècnica d'autoajuda.

Una tècnica d'autoajuda?

Sí. Amb la grafologia sabem com és la persona i amb la grafoteràpia podem reconduir els punts febles. Som com escrivim, i si canviem l'escriptura canviarem com som. Sabent què vol dir cada traç, un grafòleg et pot ensenyar a modificar-lo, i d'aquesta manera et pot ajudar a governar el cervell.

¿Si jo li porto un text manuscrit d'algú sense la seva autorització vostè em dirà com és?

FRANCESCA MELCION

PERFIL Nascuda a Arbeca (1976), va estudiar màrqueting i relacions públiques. Va estar uns anys treballant en un gabinet de comunicació, però es va adonar que el que més li interessava era aprofundir en el coneixement de la naturalesa humana: com i per què som com som. Després de fer uns quants cursos de grafologia es va decidir a dedicar-s'hi professionalment i va fundar l'empresa de grafologia aplicada Signes Grafo (www.signesgrafo.com).

No, ho tenim prohibit en el nostre codi deontològic. Seria una invasió inacceptable en la intimitat de la persona.

I si es tracta de selecció de personal?

Els empresaris sempre demanen permís als candidats per fer-los un estudi grafològic.

Cada època té la seva lletra?

Sí, i fins i tot cada cultura, cada país és diferent. No té res a veure com escriu un brasiler a com ho fa un català. Si hi ha hagut una pesta, es veurà en la lletra de la gent de l'època. Si hi ha hagut una guerra, també. Per entendre la lletra de Cristòfor Colom, per exemple, s'ha de tenir en compte que en aquell moment la lletra era plena de floritures. La seva és una lletra hiperangulosa, que denota, entre altres coses, obstinació i una certa agressivitat continguda.

Les dones i els homes fan la lletra diferent?

Sí, perquè ens han educat diferent. Les dones que ara tenen uns 70-80 anys, que van viure la guerra, fan totes una lletra molt semblant. Totes tenen interioritzat el rol d'esposa, mare i mestressa de casa. Afortunadament, a les dones d'avui cenyir-nos a aquest rol generalment ja no ens passa pel cap. Hem arribat a la igualtat com a mínim mental.

I el nivell cultural es percep?

Sí. Una cosa que m'ha sorprès molt fent estudis grafològics és adonar-me que no és veritat que com més cultes són les persones més obertes són mentalment. Tenim, en general, molts límits mentals, tot i tenir molts coneixements.

“Obligar un nen a fer un tipus de lletra predeterminat és obligar-lo a ser diferent del que és en realitat”

Quina mena de límits mentals?

Detecto molta falta d'autoestima, i moltes pors, fruit de l'educació repressora que hem rebut. Hi ha molta gent que quan fa sexe se sent culpable, es pensa que la veurà el seu avi des del cel, que Déu la castigarà... I no estic parlant de gent de 70 anys o més sinó de gent jove, de 20, 30 o 40 anys. Per això per a mi és tan important la grafoteràpia, perquè pot ajudar la gent a canviar.

Els seus clients vénen disposats a canviar?

Sí, cada vegada hi ha més gent que diu: “Tant se val com m'han programat. Ara sóc jo que manejo el meu cervell, que decideixo com vull ser, què vull fer”.

A l'hora de contractar algú, quin tret de la personalitat dels candidats valoren més els empresaris?

Cada vegada més valoren l'honestedat. En els cinc últims anys el perfil que demanen ha variat. Abans volien gent resolutiva, treballadora, amb capacitat de síntesi... ara comença a interessar-los la qualitat humana del candidat.

Algun cop l'ha impactat molt la lletra d'algú?

Sí, la de Vicente Ferrer. Se li veu la humilitat, la sincerat, la puresa...

DE FIL DE VINT

Nou eren criatures

Isabel-Clara Simó

Acabem d'assistir a l'espectacle vergonyós de la mort de quinze immigrants en pastera, dels quals nou eren criatures. ¿A quin extrem hem arribat? Mentrestant, els nostres democràtics representants intenten crear una Euromediterrània que afronti el problema de la immigració, capitanejada per Sarkozy (com, si no?), i amb països tan mediterranis com Alemanya, perquè no s'enfadi. Total, que l'han parida morta. Diuen que els mouen motius humanitaris, però jo no m'imagino Sarkozy curull de bons sentiments llevat que hi hagi una càmera al davant. I entre les pasteres no hi ha càmeres, ni fa bonic fer-se abraçades amb gent exhausta, deshidratada i cremada que acaba de llençar al mar nou criatures.

Que al primer món se'ns ha fet el cor de pedra és un fet irreversible. Per apaivagar la poqueta consciència que ens queda s'ha inventat una paròdia de la caritat (“*mesas petitorias*”, “*cepillo de la iglesia*”, etc.), incloent-hi magres contribucions a ONGs voluntaristes i sovint ineficaces. La justícia social, nom que ara està de moda, continua, però, absent. Per això m'ha donat esperances l'anunci del govern balear que ha decretat que alimentarà, per llei, tot aquell que tingui gana. La clau de la qüestió és el circumstancial “per llei”, que equival a dir que es tracta de drets i no de concessions, ni de caritat, ni tan sols de solidaritat. La gent que té gana ha de menjar. Sense recollertes ni “bondadoses” donacions: els nostres impostos han de donar per a això. No cal omplir-se la boca de justícia social, i encara menys, com fa Zapatero, com a cortina de fum per tapar una crisi que està essent letal, o unes balances fiscals que, ja calculades, són un espoli demostrat a Catalunya.